

CURIERUL

MISIONAR

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“.

Anul XI.

București, 1931.

No. 2.

Ziua căminului creștin.

7 Februarie, 1931.

Programul pentru adunarea de dimineață.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Cor.
3. Studiu: „Ce este un cămin și ce este o familie?“
4. Consacrare și rugăciuni.
5. Cântare și rugăciune de închidere.
6. Cor.

Programul pentru adunarea de după masă.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Cor.
3. Studiu: „Pilde de viață familială creștină“.
4. Consacrare și rugăciuni.
5. Cântare și rugăciune de închidere.
6. Cor.

Notă pentru Predicatori și Presbiteri:

În Uniunea noastră am avut pentru prima dată anul trecut „Ziua Căminului Creștin“. Nici nu ne îndoim, că această zi este de mare însemnătate. Noi instruiem pe membrii noștri în învățăturile Bibliei, în Istoria bisericească și mondială, cât și asupra altor puncte. De ce nu i-am instrui cu privire la căminul creștin și asupra vieții în acest cămin? Vieța și purtarea în cămin are o mare influență asupra vieții și purtării în afară de cămin. Și astăzi cămi-

nul creștin este amenințat de mii de pericole.

Pentru anul acesta s'a hotărît, ca Sabatul din 7 Februarie 1931 să fie „Ziua Căminului Creștin“. În această zi ar trebui să se vorbească în toate Comunitățile noastre despre căminul creștin. Mai sus se găsește un program, și în cele ce urmează dăm câteva studii, cari pot servi ca subiect și idee conducătoare pentru predica sau ora biblică din acest Sabat. Vă rugăm, să vă serviți de ele.

P. H. Hermann.

„Ce este un cămin și ce este o familie?“

1. Ce este un cămin? Exod. 25, 8.

Căminul este locul, unde locuște cineva. Întrebuințând acest cuvânt la oameni, se înțelege sub el locul unde locuște o familie, unde lucrează, mănâncă și doarme și unde cresc copiii, primind primul lor învățământ.

2. Ce este o familie? Ebr. 2, 13.

În înțeles omenesc, o familie este o grupă de oameni, care se compune din tată, mamă și copii; dar într'un sens mai larg fac parte și bunicii, frații, surorile și rudele mai apropiate. Familia este temelie societății omenesti.

3. Care a fost primul cămin al oamenilor? Gen. 2,8.

Prima familie de pe acest pământ a fost familia lui Adam și într'un înțeles mai larg toți oamenii fac parte din ea.

4. Ce datorie avea Adam față de căminul său? Gen. 2, 15.

Om și căminul stau în strânsă legătură. Căminul are nevoie de om și omul are nevoie de cămin. Căminul trebuie să adăpostească pe om și omul să cultive căminul și să poarte grija lui.

5. Cum a pierdut Adam căminul său fericit din Eden? Gen. 3, 17—19. 23. 24.

Adam a neglijat să cultive și să păzească căminul său. El se încredea mai mult în glasul femeiei sale, decât în vocea Domnului și

acest lucru i-a adus nefericirea. Fiind sedus la neascultare și păcat, și-a pierdut căminul fericit, cât și pacea și bucuriile, oferite de acest cămin. Dar nu numai el, ci și urmașii săi au de suferit sub aceste împrejurări.

6. Mii de oameni au pierdut și pierd asemenea lui Adam căminul lor. (Intreabă și numără cauzele, din cari și-au pierdut mulți căminul.)

7. Cum stau lucrurile în căminul tău?

„Căminul“.

„Restaurarea și înălțarea omenirii începe în cămin. Lucrarea părinților stă la temelia oricărei alte lucrări. . . . Bunul mers al societății, succesul Comunității, prosperitatea unei națiuni depinde de influența căminului“. „Pe urmele Marelui Medic“, pag. 349. Fiecare cuvânt al acestui pasagiu este demn să fie studiat de noi cu cea mai mare îngrijire. Dumnezeu ne-a încredințat lucrarea restaurării și ridicării omenirii. Chiar dacă nu toți vor primi solia noastră, totuși Dumnezeu dorește să ridice și să restabilească pe fiecare în parte, dacă va primi harul Său. Dar unde începe această lucrare? *În cămin*. Mai întâi trebuie să începă în propriul nostru cămin. Căminul și Sabatul sunt singurele două instituții, pe cari le-am primit din grădina Edenului, din zilele când păcatul încă nu intrase în această lume. Noi dăm o mare însemnătate Sabatului. Dar să nu uităm a acorda aceeași atențiune celeilalte instituții divine, și anume căminului creștin. Trăim în zile când vrăjmașul sufletelor atacă în mod deosebit Sabatul cel sfânt. Dar nu este el în același timp ocupat să submineze temeliile căminului creștin? Noi trebuie să arătăm puterea Evangheliei, păzind Sabatul și căminurile noastre. După cum găsim exprimat în mod lămurit, Dumnezeu dorește să facă din căminul nostru un cer, într'o mică măsură, pentru ca noi să fim pregătiți spre a putea intra odată în cerul cel de sus.

Lucrarea învățătorului este importantă, și Dumnezeu interzice ca noi să desconsiderăm lucrarea predicatorului. Dar ce zice pasagiul dela început? *Lucrarea părinților stă la temelia oricărei alte lucrări*. Atât învățătorul cât și predicatorul exercită o oarecare influență asupra oamenilor, însă în anii copilăriei fragede, când copilul este foarte ușor de impresionat, părinții sunt cei ce-i formează caracterul. Chiar dacă copilul începe să meargă apoi la școală, aceasta este numai pentru câteva ore din zi. Copilul petrece totuși mai de parte timpul cel mai îndelungat al zilei acasă,

și părinții pot încă să-și continue exercitarea influenței lor asupra copilului, dacă doresc aceasta. Predicatorul începând să exercite influența sa mai târziu, ocazia pe care o are el nu se poate compara niciodată cu prilejul pe care-l au părinții în cămin. De fapt, atât învățătorul cât și predicatorul pot să îndeplinească în mod deplin datoria pe care au primit-o din partea lui Dumnezeu, numai în conlucrarea cu influența căminului. „Niciodată educația nu va împlini totul ce ar putea și ar trebui să împlinească, dacă nu se va recunoaște însemnătatea lucrării părinților, și dacă aceștia nu vor primi îndrumări cu privire la îndatoririle lor „sfinte“. „Educația“, pag. 276. Sau, după cum am cetit: „Bunul mers al societății, succesul Comunității, prosperitatea unei națiuni, depinde de influența căminului“.

Stând așa lucrurile, trebuie să dăm mai multă atenție căminului cât și instruirii părinților în vederea răspunderilor lor sfinte. Ar trebui să ne neliniștească faptul, dacă vedem pe atâți bărbați și femei gata să-și ia asupra lor răspunderi de părinți, dar având așa puține cunoștinți despre lucrurile esențiale. Cu privire la aceștia cetim următoarele: „Înainte de a lua asupra lor sarcina de tată sau de mamă, atât bărbații cât și femeile ar trebui să cunoască bine legile dezvoltării fizice, familiarizându-se cu fiziologia și igiena, cu studiul influenței prenatale, cu legile eredității, sănătății, îmbrăcămînții, exercițiului și tratării bolilor; ei ar trebui să cunoască deasemenea legile dezvoltării mintale și a educației morale“. „Educația“, pag. 276. După aceste îndemnuri, ar fi nevoie ca aceste lucruri să fie învățate înainte de a primi cineva răspunderea de părinte; dar de multe ori au fost întemeiate multe căminuri fără această cunoștință. Ce putem noi face? Ce să facem, văzând pe alții în jurul nostru, că n'au această cunoștință? N'ar fi bine, ca noi să ne dăm toată silința, și să ne instruiem cu privire la toate aceste puncte principale, pentru ca apoi să putem învăța și pe alții? Să ne decidem cu ajutorul lui Dumnezeu în acest Sabat, consacrat interesului Căminului Creștin, ca oricât timp și sfortări ar costa, să facem din căminurile noastre astfel de căminuri, cari să contribuie la „bunul mers al societății, la succesul Comunității și la prosperitatea națiunii“, aducându-ne aminte, că toate aceste lucruri depind de influența căminului.

L. L. Caviness.

„Pilde de viață familiară creștină“.

1. Abraam și casa sa. Gen. 18, 19.
2. Iubirea între soț și soție. Ef. 5, 21. 22. 25.
3. Raportul cel bun între părinți și copii și ascultarea față de părinți până la vârsta cea mai înaintată. Gen. 49, 29. 31; 50, 7—10; Ef. 6, 1—4.
4. Ingrijirea copiilor pentru părinții lor. Ioan 19, 26. 27.
5. Raportul cel liniștit al lui Moise față de rudele soției sale și stima sa față de socrul său. Exod. 18, 1—3. 5—9. 13—25.
6. Spiritul de împăcare între frați. Gen. 33, 1—4; 50, 14—21.
7. O bună înțelegere între stăpân și serv. Ef. 6, 5—9.
8. Simpatie și spiritul împăciuitoare în toate legăturile. Rom. 12, 9. 10. 15—21.
9. Ura josnică între membrii unei familii provoacă neplăcerea lui Dumnezeu. Un exemplu avertizator este sora lui Moise. Num. 12, 1—15.
10. Apelul pe care-l adresează Dumnezeu părinților și copiilor. Mal. 4, 5. 6.

„Aproape acasă“.

Fraților și surorilor, am ajuns aproape de căminul nostru ceresc. Drumul cel aspru al veacurilor a ajuns aproape de sfârșit. La o oarecare depărtare, însă foarte neînsemnată, vedem semne de licărire ale căminului etern. Însă din toate privințele ne pândesc pericole, gata a se arunca asupra noastră și asupra copiilor noștri. Nu este destul să vedem că Domnul Hristos vine curând. Deși am putea fi versați în tâlmăcirea profetiilor și mintea noastră ar fi atât de pătrunzătoare, încât să observe toate semnele timpului, cari prevestesc sfârșitul lumii și începutul Împărăției cerești, cu toate acestea, dacă nu vom veghea asupra drumului pe care calcă picioarele copiilor noștri, atât ei cât și noi nu vom putea vedea niciodată căminul nostru ceresc.

Nu există o chestiune mai mare, pe care trebuie să o rezolvăm, decât cultivarea Căminului Creștin. Înaintea noastră nu se află o problemă mai importantă decât educarea copiilor noștri. Întrebarea dacă îndeplinim în toate privințele așteptările lui Dumnezeu ca părinți, ar trebui să preocupe cugetele noastre. Dați-mi voie să amintesc câteva puncte principale în educarea copiilor, fără cari nici un cămin creștin, nici un părinte și nici un copil nu este sigur față de lume.

1. *Intipărirea stimei față de cele sfinte.* Lumea este în drum spre ateism, disprețuind ideile cele vechi despre Dumnezeu, Biblie și origina omului. Dacă copiii noștri nu vor fi întemeiați pe o învățătură sănătoasă, ei vor fi molipsiți de această știință distrugătoare. Mulți dintre ei sunt pătați cu aceste cugete. Respectul față de Dumnezeu și față de adevărurile sfinte trebuie întipărit în casă printr'un învățământ înțelept și printr'o practică plină de iubire și cu multă rugăciune. Ea se poate învăța prin istorisire, prin studiul Bibliei și al naturei, cât și prin rugăciune în mod particular și în familie.

2. *Stăpânirea de sine.* Conducerea căminului nu trebuie să aibă ca țintă de a ridică numai regulile părinților, ci de a instrui și pe copii, ca aceștia înaintând tot mai mult în vârstă, să fie stăpâni pe ei înșiși, urmând pe cărarea cea dreaptă. Ei trebuie instruiți și trebuie să memorizeze texte din Biblie și să primească învățături cu privire la anumite lucruri din viața fizică, mai ales în timpul copilăriei fragede, pentru ca să-și stăpânească pofta. Deasemenea să fie învățați cu privire la dreptate, dărnicie și serviciu dezinteresat.

3. *Hărnicie.* Una din marile cauze ale răului în viața tinerilor este lipsa disciplinei prin lucru. Din anii cei mai fragezi copilul unor părinți creștini trebuie să fie învățat să împlinească datorii, cari sunt potrivite cu vârsta și puterea sa. Această lucrare trebuie să crească, cu cât ei devin mai mari, și ei ar trebui să primească instrucțiuni cu privire la vreo meserie. În acest mod ei vor găsi plăcere într'o muncă productivă și astfel nu vor fi expuși ispitei de a rămâne leneși.

4. *Recreațiunea și viața socială.* Necesitatea de a se juca în timpul copilăriei, trebuie recunoscută și îndrumată în mod adevărat. Jocul trebuie să pregătească copilul în vederea împlinirii unei datorii mai mari, când el va ajunge să fie bărbat. Spre acest scop copilul trebuie să fie îndrumat a studia natura, și tot în acest scop trebuie să fie folosită și recreațiunea. Instinctul social al copilului și al tânărului trebuie să fie și el recunoscut și îndrumat. Acei părinți, cari îngăduie ca instinctul social al copiilor lor să degenereze spre rău, sunt oameni fără judecată și fără simțul răspunderii. Puterea vieții sociale trebuie pusă în slujba Domnului Hristos, și pentru a atinge această țintă părinții trebuie să studieze în mod serios.

5. *Îndrumarea spre alegerea unei ocupațiuni.* A avea o țintă mare, chiar din timpul copilăriei și cu atât mai mult din timpul ti-

nerelui, este o necesitate pentru dreapta dezvoltare și pentru o viață, care urmărește un anumit scop. O astfel de țintă nu se câștigă la voia întâmplării, ci ea este rezultatul educării forțelor copilului și al îndemnurilor cari i se dau din cea mai fragedă vârstă. Nu putem nădăjdui a rezolvă în mod mulțumitor problemele tinerilor noștri, fii și fiice, dacă nu vom începe chiar din timpul copilăriei lor.

În vederea tuturor acestor ținte mari ale căminului creștin, părinții trebuie să primească instrucțiuni. Domnul ne zice: „Niciodată educația nu va împlini totul ce ar putea și ar trebui să îplinească, dacă nu se va recunoaște însemnătatea lucrării părinților și

dacă aceștia nu vor primi îndrumări cu privire la îndatoririle lor sfinte“. „Educația“, pag. 276.

Stă în puterea fiecărui părinte și fiecărei mame, de a hotărî, dacă educarea copiilor lor va fi plină de succes sau dacă va da greș. Cum stau lucrurile în căminul vostru? Este el demn de acest nume? Este el un refugiu de răutatea acestei lumi? Este el o școală a dreptății? Poartă el chipul locuinței Tatălui nostru ceresc? Noi suntem aproape de căminul nostru ceresc. O, dacă căminurile noastre pământești ar reflecta pacea, puterea și ținta căminului de care ne apropiem!

Steen Rasmussen.

Cuvântul dat să fie zăpis.

„Mi-am dat cuvântul și nu-l pot întoarce“. IEFTA.

Intr'o convorbire avută cu o persoană credincioasă — sunt câțiva ani de atunci — între altele, îmi istorisîă cum în timpul copilăriei, tatăl său, om cu bună creștere, îl luă adeseori lângă sine și îi dădea sfaturi părintești. Intr'o zi, pe când îl sfătuiă cum să se poarte în relațiile sale cu oamenii, între altele, i-a spus: „Fiul meu, ia bine aminte la vorbele mele: *ORIDECĂTEORI VA FI CAZUL SĂ FĂGĂDUEȘTI CEVĂ, CUVANTUL TAU SA FIE ZAPIS; CEEACE AI FĂGĂDUIT CĂ FACI, SĂ FACI; CĂCI NUMAI ATUNCI VEI FI OM DE VALOARE*“.

Cuvântul „zapis“ însemnează „contract“. Este un cuvânt vechiu, îmbătrânit, ieșit din uz. El este scos nu numai din limbajul întrebuințat astăzi, dar, încă de multă vreme nu mai există cum trebuie nici în practica vieții. Astăzi, nu numai cuvântul dat în mod verbal rămâne fără nici o valoare, dar, chiar și contractul scris nu mai prezintă multă garanție, cu toate clauzele și formalitățile lui de întărire.

Altădată, în vremurile mai vechi, nu eră așa mare nevoie de contracte scrise, deoarece cuvântul dat eră el însuș un contract, și se puneă multă bază pe el, fiind considerat ca un legământ solemn. Astăzi, lucrurile s'au schimbat. Se adevăresc cuvintele Sfințelor Scripturi, că oamenii au ajuns „călcători de cuvânt“. Rom. 1, 31. Proverbul românesc: „Făgăduiala dată e datorie curată“, și-a pierdut mult din însemnătatea lui. Sunt puțini cei cari ar preferă mai bine să păgubească oricât de mult, și la nevoie chiar să și moară

dacă s'ar cere, numai și numai să-și poată ține cuvântul dat. Sunt foarte puțini cei cari să poată spune ca și Apostolul Pavel: „Căci frumose este pentru mine mai bine să mor, decât să-mi nimicească cineva cuvântul laudei mele“. 1 Cor. 9, 15.

Porunca lui Dumnezeu cu privire la cuvântul dat, sună: „Când un om va face o juruință Domnului, sau un jurământ prin care se va legă printr'o făgăduință, să nu-și calce cuvântul, ci să facă potrivit cu tot ce i-a ieșit din gură“. Num. 30, 2.

Cele mai scurte cuvinte și mai ușor de pronunțat, sunt: „DA“ și „NU“. Și totuș, ele reclamă cel mai lung timp de cugetare. Ele nu trebuie rostite cu ușurință. Sfânta Scriptură zice: „Nu te grăbi să deschizi gura, și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu este în cer, și tu pe pământ, deaceea să nu spui vorbe multe. Nu lăsa gura să te bage în păcat, și nu zice înaintea trimesului lui Dumnezeu: „M'am pripit“. Pentru ce să se mânie Dumnezeu din pricina cuvintelor tale, și să nimicească lucrarea mâinilor tale?“ Ecles. 5, 2. 6.

Aceste cuvinte nu trebuie uitate, mai ales atunci, când cineva voiește să facă un vot înaintea lui Dumnezeu. Mai înainte de a făgădui ceva, trebuie bine cugetat spre a vedea dacă ceeace se făgăduiește, se și poate împlini, căci „este o cursă pentru om“ zice Sfânta Scriptură, să facă în pripă o făgăduință sfântă, și abia după ce a făcut juruința să se gân-

dească". Prov. 20, 25. În Biblie găsim câteva

EXEMPLE DE VOTURI GRABITE,

din cari putem vedea cât de mult a costat pe cei ce au făcut asemenea voturi.

Iată un caz din Vechiul Testament:

În cap. 11 din Cartea Judecătorilor, se spune că „*fiii lui Amon au pornit cu războiu împotriva lui Izrail*". Atunci, poporul Izrail a chemat pe Iefta Galaaditul, un bărbat credincios și viteaz, și i-a zis: „*Vino de fii căpetenia noastră, și să batem pe fiii lui Amon*". Iefta a primit să fie conducătorul lui Izrail. „*Duhul Domnului a venit peste Iefta*", și s'a pregătit de războiu. Înainte însă de a porni la luptă, dându-și bine seama că biruința depinde numai de ajutorul lui Dumnezeu, „*Iefta a făcut o juruință (făgăduință) Domnului și a zis: Dacă vei da în mâinile mele pe fiii lui Amon, oricine va ieși pe porțile casei mele înaintea mea, la întoarcerea mea fecerită dela fiii lui Amon, va fi închinat Domnului, și-l voi aduce ca ardere de tot*". Apoi, Iefta „*a pornit împotriva fiilor lui Amon, și Domnul i-a dat în mâinile lui, pricinuindu-le o foarte mare înfrângere*".

După terminarea războiului „*Iefta s'a întors acasă la Mițpa*. Și iată că fiică-sa i-a ieșit înainte cu timpane și jocuri. Ea eră singurul lui copil; n'avea fii și nici altă fată. Cum a văzut-o, el și-a rupt hainele și a zis: „*Ah! fata mea! adânc mă lovești și mă turburi! Am făcut o juruință (făgăduință) Domnului, și n'o pot întoarce*". La aceste cuvinte ea a zis: „*Tată, ai făcut o juruință Domnului, fă-mi potrivit cu ceace ți-a ieșit din gură, acum când Domnul te-a răzbunat pe vrăjmașii tăi, pe fiii lui Amon*".

Sfânta Scriptură arată că Iefta „*a împlinit cu ea juruința pe care o făcuse*", sacrificând-o ca ardere de tot.

Într'adevăr, experiența lui Iefta a fost o groasnică lovitură pentru el ca părinte. De unde și-ar fi putut el închipui că la înapoierea dela luptă, îi va ieși înainte tocmai singura lui fiică pe care o iubiă atât de mult. A fost o grea încercare pentru el. Dar pentru a nu-și călca cuvântul dat înaintea lui Dumnezeu, a trebuit să facă potrivit cu ceace i-a ieșit din gură. Votul trebuia împlinit.

Iată alt caz din Noul Testament:

În Evanghelia după Marcu, cap. 6, 21—28, se spune despre Irod, cârmuitorul Galileei și Pereei, că „*într'o zi cu bun prilej, își prăznuia ziua nașterii, și a dat un ospăț boierilor săi, mai marilor oastei și fruntașilor Galileei*". Cu acea ocazie „*fata Irodiadei a intrat la ospăț, a jucat și a plăcut lui Irod și oaspeților*

lui". După terminarea jocului, împăratul fiind bine dispus, în culmea bucuriei a zis fetei: „*Cere-mi orice vrei și-ți voi da*". Apoi a făgăduit cu jurământ: „*Orice-mi vei cere, îți voi da, fie și jumătate din împărăția mea*". Fata s'a bucurat, a ieșit afară și a spus mamei sale, zicând: „*Ce să cer?*" Denaturata mamă, Irodiada, care purtă o mare ură pe Ioan și căută într'una timpul nemerit ca să-l omoare, a sfătuit-o să ceară capul lui Ioan Botezătorul. Ioan se află legat și aruncat în temniță din cauză că el muștră adeseori pe Irod, zicând: „*Nu-ți este îngăduit să ții pe nevasta fratelui tău*".

Fata s'a grăbit să vină repede la împărat, și i-a zis: „*Vreau să-mi dai îndată, într'o farfurie, capul lui Ioan Botezătorul*". Împăratul s'a întristat adânc, căci, deși primia adeseori muștrări dela Ioan pentru căsătoria lui nelegiuită cu Irodiada, nevasta fratelui său Filip, totuș, „*Irod se temeă de Ioan, fiindcă îl știa om neprihănit și sfânt; îl ocrotia, și, când îl auzia (vorbind), de multe ori stă în cumpănă, neștiind ce să facă; și-l ascultă cu plăcere*".

După cât reiese din cele descrise în Evanghelie, Irod purtă o stimă deosebită în inima lui față de Ioan, și poate nici nu se gândia să-i facă un rău mai mare, decât cel făcut până aci, aruncându-l în închisoare, din îndemnul și stăruința Irodiadei. Și, când a făcut votul, el nici nu și-a închipuit că lucrurile vor ajunge aci unde au ajuns, iar la cererea fetei a rămas surprins și uimit, având o crudă dezamăgire. El „*s'a întristat foarte mult; dar, din pricina jurămintelor sale și din pricina oaspeților, n'a vrut să zică, nu*. A trimes îndată un ostaș de pază, cu porunca de a aduce capul lui Ioan Botezătorul. Ostașul de pază s'a dus și a tăiat capul lui Ioan în temniță, l-a adus pe o farfurie, l-a dat fetei, și fata l-a dat mamei sale".

Iată o tristă experiență din cauza grabei de a deschide gura, de a face un vot pripit, o făgăduință nesocotită. Ce veselă începuse, și ce tristă s'a sfârșit ziua nașterii lui Irod! El își dăduse cuvântul, și acum se vedeă silit să-l îplinească. Negreșit, față de un așa caz, el ar fi putut să-și calce cuvântul dat; dar, pe de o parte, se gândia la votul făcut, iar pe de alta, se gândia că el și-a dat cuvântul față de oaspeți, iar mândria și ambiția de cari eră stăpănit, — pentru a nu fi desprețuit de cei de față, — l-au întărit și mai mult în convingerea că, oricum se prezintă cazul, el trebuie să se țină de cuvânt; și, „*din pricina jurămintelor și din pricina oaspeților, n'a vrut să zică, NU*".

Învățătura pentru orișicine este, de a nu face în pripă și neprecizată o făgăduință; ci, înainte de a deschide gura, să se gândească bine, dacă ceea ce votează, poate să și împlinească.

UN EXEMPLU DE VOT FACUT ȘI NEIMPLINIT.

Pe timpul lui Zedechia, împăratul lui Iuda, se dăduse o poruncă potrivit legii, ca să se vestească slobozenia robilor, și nimeni să nu mai țină în robie pe fratele său, după șase ani de servire. „*Toate căpeteniile și tot poporul, cari făcuseră învoiala, s'au legat să lase slobozi fiecare pe robul și roaba lui, și să nu-i mai țină în robie. Ei au ascultat și le-au dat drumul. Dar mai pe urmă s'au RASGANDIT, au luat INAPOI pe robii și roabele, pe cari îi sloboziseră, și i-au silit să le fie iarăș robi și roabe*“. Atunci Dumnezeu le-a vorbit prin Profetul Ieremia astfel: „... *Voi v'ați întors astăzi, ați făcut ce este bine înaintea Mea, vestind fiecare slobozenia pentru aproapele său, ... dar pe urmă V'AȚI LUAT VORBA INNDARAT, și Mi-ați pângărit Numele, LUAND IARAȘ INAPOI pe robii și roabele, pe cari-i sloboziserăți, și-i lăsaserăți în voia lor, și i-ați silit să vă fie iarăș robi și roabe*“. Ier. 34, 10. 11. 15. 16.

În Sfânta Scriptură găsim și câteva

EXEMPLE DE VOTURI FACUTE ȘI IMPLINITE.

1. Patriarhul Iacob fiind prigonit de fratele său Esau, în călătoria sa spre Mesopotamia, a făcut un vot lui Dumnezeu, și a zis: „*Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă îmi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac, și dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu, ... și îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da*“. Fac. 28, 20—22.

Dumnezeu s'a bucurat de acest vot, și a purtat de grijă lui Iacob în tot timpul călătoriei sale; dar, și Iacob s'a ținut de cuvânt și a rămas credincios lui Dumnezeu toată viața, dându-i zecime din toată averea lui. E o pildă vrednică de imitat pentru toți cei credincioși.

2. O femeie credincioasă cu numele Ana, n'avea copii, și din cauza aceasta era foarte tristă. Ea „*se rugă Domnului cu sufletul amărit și plângea*“. Într-o zi a făcut o juruință și a zis: „*Doamne! Dacă vei binevoi să cauți spre înfrumusețarea roabei tale, ... și dacă vei da roabei tale un copil de parte bărbătească, îl voi închină Domnului pentru toate zilele vieții lui*“.

Dumnezeu a ascultat rugăciunea acestei femei și i-a dăruit un copil, căruia i-a pus numele Samuel. Ea s'a ținut de cuvânt. Într-o zi a zis bărbatului ei: „*Când voi înfărcă copilul, îl voi duce ca să fie pus înaintea Domnului și să rămână acolo pentru totdeauna*“. Elcana, bărbatul ei i-a zis: „*Fă ce vei crede*“. Când a înfărcat copilul, ea l-a dus la templu și l-a dat în primirea preotului Eli, zicându-i: „*Pentru copilul acesta m'am rugat, și Domnul mi-a ascultat rugăciunea. De aceea vreau să-l dau Domnului, pentru toată viața lui*“. „*Copilul a rămas în slujba Domnului înaintea preotului Eli*“. Acest copil crescând mare, Dumnezeu l-a chemat să fie profet, — profetul Samuel. Eli a binecuvântat pe Elcana și pe nevasta sa, și a zis: „*Să dea Domnul să ai copii din femeia aceasta, cari să înlocuească pe acela pe care l-a împrumutat ea Domnului*!“ Și într'adevăr, că Dumnezeu le-a mai dăruit încă trei fii și două fiice. 1 Sam. 1; 2. 20. 21. Așa răsplătește Dumnezeu pe omul care se ține de cuvânt dat.

Indemnul lui Dumnezeu către toți oamenii este:

„FACEȚI VOTURI ȘI IMPLINIȚI-LE!“

„*Faceți juruințe Domnului, Dumnezeului vostru, și împliniți-le! Toți cei ce-L înconjoară, să aducă daruri Dumnezeului celui înfricoșat*“. Psalm. 76, 11.

Dumnezeu Se bucură când cineva face un vot; dar, mai mult Se bucură, când cel care a făcut votul, îl și îplinește. Cum stai tu în această privință, iubite Cetitor? Ai făcut și tu cândva vreo făgăduință solemnă? Dacă ai făcut vreun vot, te-ai ținut de cuvânt, sau nu? Dumnezeul nostru este Dumnezeul adevărului. El iubește adevărul. Când făgăduiești ceva, Se și ține de cuvânt. „*Dumnezeu nu este un om ca să mintă, nici un fiu al omului ca să-l pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare nu va împlini?*“ Num. 23, 19. Dumnezeu este cea mai frumoasă pildă pentru noi oamenii în această privință. Spiritul Sfânt ne îndeamnă: „*Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii prea iubiți*“. Efes. 5, 1.

Ceea ce dovedește pe adevărații copii ai lui Dumnezeu, este credința, sinceritatea și smerenia lor. Cu privire la poporul Său din timpul sfârșitului, Dumnezeu zice: „*Voiu lăsa în mijlocul tău un popor smerit și mic, care se va încrede în numele Domnului. Rămășițele lui Izrail nu vor mai săvârși nelegiuire, nu vor mai spune minciuni, și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare*“. Zef. 3, 12. 13.

Psalmistul David, omul lui Dumnezeu, întreabă cu îngrijorare: „Doamne, cine va locui în cortul tău? Cine va petrece pe muntele Tău cel sfânt?” Răspunsul dat este: „Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă... Acela, DE SA JURAT, CHIAR ȘI ÎN PAGUBA SA, NU-ȘI IA VORBA ÎNAPOI”. Psalm. 15, 1—5. Călcătorii de cuvânt și mincinoșii nu vor putea pătrunde în Impărăția lui Dumnezeu, căci acolo, în „CETATEA ADEVARULUI”, nu este loc potrivit pentru ei. Deaceea Sfânta Scriptură zice: „DA' al vostru să fie DA'; și NU' să fie NU', ca să nu cădeți sub judecată”. Iac. 5, 12.

Intr'un oraș din țara noastră trăia acum câțva timp o femeie bătrână, văduvă, care locuia în aceeași casă împreună cu o fiică a sa căsătorită, și cu un băiat al său, care, din cauza infirmității de care suferea, nu eră în stare să-și câștige pâinea de toate zilele. Eră întreținut și îngrijit de soțul sorei lui.

Deodată, bătrâna lor mamă cade greu bolnavă la pat. Presimțind că în curând va părăsi lumea aceasta, toată grija sa se îndreaptă către băiatul său bolnavicios. Se gândia: ce va deveni el, dacă cumnatul său nu i-ar mai purta de grijă după moartea ei.

În ultimele clipe ale vieții, chemă pe toți lângă sine, și cu lacrimi în ochi se adresa către soțul fiicei sale, zicând: „Beniamine! Adu mâna ta încoace!... A sosit timpul să vă părăsesc, mamă!... Am să-ți fac o rugămintă: Tu știi că fiul meu, Isidor, este suferind, și deci, nu este în stare să-și câștige pâinea. Făgăduiește-mi astăzi, că, după moartea mea, tu nu vei izgoni pe Isidor din casa ta, și-l vei îngriji și mai departe ca și până acum”. „Da mamă, făgăduiesc”, răspunse Beniamin cu ochii inundați în lacrimi. Apoi, bă-

trâna zise: „Acum închid ochii liniștită”. După puțin timp și-a dat sfârșitul. Beniamin s'a ținut de cuvântul dat, îngăduind ca la masa lui să mănânce pâine și Isidor, după dorința exprimată de bătrâna lor mamă pe patul de moarte.

Iubite Cetitor! A face o făgăduință este un lucru mare. Împlinirea votului făcut atrage după sine binecuvântarea lui Dumnezeu. Ai împlinit ceea ce ai făgăduit? Poate anumite împrejurări independente de voința ta, te-au împiedicat de a te ține de cuvânt. Poate că ai fost ispitit chiar să-ți calci cuvântul dat, fără să-ți fi zis ca și Iefta: „Mi-am dat cuvântul și nu-l pot întoarce”. Ori, poate, ți-ai dat cuvântul, și ești încă hotărât să-ți îplinești votul și să nu-ți iei vorba înapoi. În acest caz, nu mai întârziă deloc cu împlinirea votului făcut. Cuvântul lui Dumnezeu zice: „Dacă ai făcut o juruință lui Dumnezeu, NU ZABOVI s'o îplinești, căci Lui nu-I plac cei fără minte; deaceea îplinește juruința pe care ai făcut-o”. Eccl. 5, 4.

Reînnoește-ți din nou votul, și zi împreună cu Psalmistul: „Doamne, voi merge în Casa Ta cu arderi de tot, îmi voi împlini juruințele făcute Ție, juruințe, cari mi-au ieșit de pe buze, pe cari mi le-a rostit gura când eram în strâmtorare”. Psalm. 67, 13. 14. Apoi, roagă-te fierbinte lui Dumnezeu, ca să-ți ajute, să te poți ține de cuvântul dat. Numai împlinindu-ți votul făcut, vei avea pace, bucurie și mulțumire sufletească, și îți vei dovedi creștinismul tău practic, așa că niciodată nu se va putea spune despre tine: „El zice, dar nu face”, ci din contră, se va spune: „El a făgăduit, și a și împlinit”. Deaceea, dă-ți toată siliința ca, CUVANTUL TAU DAT SĂ FIE ZAPIS, și la aceasta să-ți ajute Domnul!

Ploesti.

David M. Făurescu.

DEPART. ȘCOLII DE SABAT.

Responsabil: P. Pănescu.

O Școală de Sabat bine organizată.

În repetate rânduri am accentuat asupra faptului că Școala noastră de Sabat este unul din cele mai prețioase mijloace, pentru a întemeia și întări pe frații noștri în adevărul prezent. Trebuie să constatăm însă în același timp, că multe lipsuri încă n'au fost comple-

tate în Școlile noastre de Sabat și deaceea ar fi nevoie să dăm răspunsul la întrebarea: „Cum putem veni în ajutorul Școlilor noastre de Sabat?” Adresându-mă instructorilor Școlii de Sabat din Comunitățile noastre, aș vrea să amintesc câteva lucruri, cari ar putea să ne fie de folos.

Pentru a veni în ajutorul membrilor cari au devenit nepăsători și au slăbit în credință, rugăm ca instructorii noștri să colaboreze cu diaconii Comunității lor, pentru a recâștiga aceste suflete. În toate Comunitățile găsim asemenea suflete, cărora trebuie să le dăm o mână de ajutor. Deaceea este de cea mai mare însemnătate, ca toți membrii Comuni-

tății (afară de cei cari fac parte din clasele de familie) să fie trecuți în carnetele Școlii de Sabat. Apoi se mai recomandă ca să fie introdusă diaconia pe clase, adică, diaconii să aibă posibilitatea de a vedea în fiecare Sabat pe membrii cari le-au fost încredințați, într'o singură clasă a Școlii de Sabat. În felul acesta pot să controleze mult mai bine prezența membrilor și sunt în stare să ceară din partea instructorului relațiunile necesare cu privire la absența unor membri. Astfel va putea colabora diaconul cu instructorul în cea mai deplină armonie, pentru a ajuta sufletele cari au slăbit. Iac. 5, 19, 20.

O altă datorie avem de împlinit când ne gândim la frații și surorile noastre cari nu pot părăsi patul de boală, sau cari sunt bătrâni și stau departe și izolați. Tocmai ei sunt cei ce simt în cea mai mare măsură lipsa de a putea lua parte la Școala de Sabat. De aceea ar trebui ca Școala de Sabat să meargă la ei. Câți instructori și suplinitori n'ar fi aici necesari, câți tineri n'ar putea să facă în această privință un serviciu din iubire. Eu cunosc Comunități, cari au format un fond special de călătorii și din această cassă au acoperit cheltuelile, pricinuite în urma unor astfel de vizite misionare. Cât de recunoscători sunt frații noștri cari zac pe paturi și sunt bătrâni, când primesc așa câte o vizită la fiecare două sau trei săptămâni. Cu această ocazie se ia și plicul clasei de familie, pentru ca să poată notă acolo dacă au studiat zilnic lecțiunea, și suma darurilor Școlii de Sabat. La sfârșitul trimestrului se va găsi cu siguranță un instructor care să primească acest plic cu raportul și conținutul său, pentru a-l predă secretarului Școlii de Sabat și acesta la rândul său să-și poată completa raportul. Cu aceasta nu voim să zicem, ca frații noștri izolați să nu mai vină în Comunitate? Nicidecum, ci dacă au posibilitatea, să viziteze adunarea cât se poate de des, însă eu mă gândesc la cei cari sunt împiedicați prin diferite împrejurări de a veni regulat la adunare și cari ar trebui să fie vizitați din partea Comunității. Este de sigur nevoie, ca cei ce vizitează pe acești frați, să fie socotiți și ei prezenți, pentru ca la încheierea trimestrului — secretarul Școlii de Sabat să dea un raport exact cu privire la numărul membrilor prezenți.

Domnul să întrețină mai departe spiritul servicii credincioase în rândurile instructorilor Școlii de Sabat pentru ca să se facă încă multe lucruri, cari să contribuie la aducerea de roade veșnice. Domnul să binecuvinteze lucrarea Școlii de Sabat!

DEPARTAMENTUL EDUCAȚIEI.

Responsabil: **D. Florea.**

Scrisoare de aniversare de E. G. White către fiul ei.

Scumpul meu copil.

Îți scriu acestea cu ocazia celei de a 19-a aniversări. Un alt an din viața ta se termină astăzi. Cu ce sentimente privești faptul acesta? Ai făcut tu progres în viața dumnezească? Ai înaintat tu spiritual? Ai crucificat eul tău și pasiunile sale? Interesul tău pentru studiul Cuvântului lui Dumnezeu a sporit? Ai câștigat tu adevărata biruință asupra sentimentelor tale personale și asupra naturei tale capricioase? Oh! Ce stă scris în cărțile cerului despre acest an care cade în veșnicie și care nu mai poate fi câștigat.

Intrând într'un an nou, să-ți faci ca ținta de a merge înainte către cele de sus. Viața ta să fie mai nobilă și mai înaltă și să nu mai fie ca până în prezent. Ca ținta ta să nu mai fie de a căuta la interesele tale sau la plăcerile tale, ci la progresul lucrării Mântuitorului tău. Nu sta într'o astfel de poziție ca să ai nevoie de ajutorul altora care sunt obligați a veghia asupra ta pentru a te menține pe drumul drept. Acum tu poți sta tare la postul tău pentru a exercită o influență sfântă asupra altora. În sufletul tău poate să se deștepte acum o dorință de a face bine altora, de a-i îmbrățișa pe acei care sunt triști, de a întări pe acei cari sunt slabi, și de a le da mărturie despre Isus ori de câte ori ocaziile se prezintă. Pune în practică religia ta în toate lucrurile și fii stăruitor în tot ceea ce faci.

Tu n'ai făcut atâtea cât ai fi putut face prin puterea cea măreață a lui Dumnezeu. Fiecare plan pe care-l faci, fiecare lucrare pe care o întreprinzi, fiecare plăcere la care te dedai să fie pentru gloria lui Dumnezeu. Inima ta să se exprime astfel: Eu Îți aparțin Ție, o Dumnezeule, aș vrea să trăiesc pentru Tine, să lucrez pentru Tine și să mor pentru Tine.

Mulți oameni pretind a fi alături de Mântuitorul, dar nu sunt; toate faptele lor atârnă în favoarea lui Satan. În ce fel vom hotări de care parte suntem? Cine posedă inima noastră? Cu cine sunt gândurile noastre? De cine ne place să vorbim? Cine are cele mai calde sentimente ale noastre și cine dispune de cele mai bune forțe ale noastre? Dacă noi suntem alături de Mântuitorul, gândurile noastre vor fi cu El, și cele mai dulci simți-

mințe ale noastre vin dela El. Noi nu mai avem nici o prietenie cu lumea, căci tot ceea ce noi suntem și tot ce am avut le-am consacrat Lui. El arde de nerăbdare ca să fim după chipul Său, de a ne trimite Spiritul Său, de a face voia Sa și de a-I plăcea Lui în toate lucrurile.

Trebuie să arăți atâta hotărîre în lucrurile tale, ca nimeni să nu te oprească din drumul pe care ești. Fără hotărîre nu poți exercita nici o influență folositoare în lume. Hotărîrile tale pot fi bune și sincere dar ele nu ținesc la nimic dacă tu nu faci din Dumnezeu puterea ta, și dacă tu nu înaintezi cu mare statornicie în hotărîrile tale. Tu trebuie să pui toată inima ta, tot interesul în cauză și lucrarea lui Dumnezeu avînd dorința de a trăi o viață creștinească exemplară.

Tu nu poți servi și lui Dumnezeu și lui mamona. Tu ești pe deplin alături de Mântuitorul, sau cu totul de partea vrăjmașului: „Acela care nu este cu Mine este contra Mea, și acela care n'adună, risipește“. Unele persoane fac greșeli în viața de credință pentru că ele stau la îndoială, mereu neglijînd de a se hotărî. Ele sunt adeseori convinse și vin pînă la locul de a se predă în mâinile lui Dumnezeu; dar întrucît n'au ajuns cu totul la fîntă, ele cad din nou. În această stare conștiința se împietrește și devine tot mai puțin sensibilă la impresiunile Spiritului lui Dumnezeu. Spiritul Sfînt a avertizat, a convins, dar a fost respins pînă în așa măsură că a fost întristat. El a fost înlăturat. Dumnezeu nu vrea să fie luat în rîs sau batjocorit. El arată clar ce trebuie de făcut și dacă se neglijează conducerea în lumină, omul acela rămîne în întuneric.

Dumnezeu cere să fii un lucrător în via Sa. Așează-te la lucru acolo unde ești. Vino la cruce și acolo renunță la tine însuși, la lume și la idolii tăi. Primește pe Isus în inima ta fără de rezerve.

Supune-te cu totul lui Dumnezeu, părăsește totul fără rezerve și primește pacea care înțrece orice pricepere. Tu nu poți primi hrana dela Hristos dacă nu locuiești în El. Dacă tu nu ești în El ești ca o ramură uscată și nu poți simți nevoia de o curățire și de o adevărată sfințire. Ar trebui ca tu să ai o mai mare dorință de a primi Spiritul Sfînt și ca să te rogi cu căldură pentru a-L primi. Tu nu poți spera în primirea binecuvîntărilor lui Dumnezeu dacă nu le cauți. Dacă te servești de mijloacele care-ți sunt puse la dispoziție vei crește în har și vei ajunge la un nivel superior. Ție din firea ta nu-ți plac lucrurile spirituale, dar o poți câștiga punînd la lucru

spiritul și puterea sufletului tău în această direcție. Ceea-ce-ți trebuie este de a face lucrul acesta. Adevărata educație este de a putea întrebuința forțele noastre așa ca să ajungem la rezultate folositoare. De ce religia ocupă atât de puțin atenția noastră pe cînd lumea ne absoarbe toate puterile creierului și a mușchilor noștri? Pentru că toată ființa noastră este înclinată în această direcție. Noi ne-am deprins a trată afacerile lumii cu toate puterile noastre, așa încît ne-am făcut un obicei din aceasta. Iată pentru ce creștinii găsesc viața creștinească așa de grea și viața lumească așa de ușoară. Facultățile au fost exercitate cu putere în această direcție în timp ce adevărurile religioase au primit consimțămîntul nostru dar n'au fost practicate în viața noastră zilnică.

În educație nu se dă loc cultivării gîndirii religioase și sentimentelor de evlavie. Și totuș acestea sunt lucrurile care trebuie să stăpînească în totul ființa omenească. Ceea ce ne lipsește este obișnuința de a face bine. Noi facem binele ocazional, cînd influențele favorabile sunt manifestate, dar alcătuirea spiritului nostru nu ne aduce acolo, de a ne gîndi fără influențe din afară la lucrurile divine.

Dacă spiritul este mereu exercitat în lucrurile spirituale, noi nu vom fi niște oameni slabi în acest domeniu. Dar rugăciunea pentru aceasta nu este de ajuns. Trebuie ca spiritul tău să se obișnuască a se concentra asupra lucrurilor spirituale. Exercițiul face ca să se nască puterea.

Numai singură sfințenia te pregătește pentru cer. Credințioșia sinceră și practică îți dă un caracter curat, te ridică și te face în stare de a te prezenta înaintea lui Dumnezeu care locuiește în lumină de neapropiat. Caracterul cereș trebuie să fie câștigat de pe acest pămînt. Nu te legăna în părerea că va veni poate un timp cînd va fi mai ușor ca acum de a face eforturi. În fiecare zi crește distanța dintre Dumnezeu și tine. Pregătește-te pentru veșnicie cu o sîrguință pe care n'ai arătat-o pînă în prezent. Învață să iubești Sfînta Scriptură, adunările de rugăciune, meditația, și în general comuniunea cu Dumnezeu. Un nou an din viața ta se începe. Ingerii întorc o nouă pagină a cărții. Ce vor scrie ei acolo? Va fi ea pătată prin neglijențele față de Dumnezeu și datorile neîmplinite?

Iubite Cetitor pune-ți întrebarea, Dumneata și eu, am devenit noi mai buni ca anul trecut? Am făcut noi progres spiritual? Dacă nu, atunci să ne punem ținta de a fi mai buni și a ajunge ținta anul acesta.

(L'amî de Jeunesse).

Trad. Gh. Gherase.

DEPART. COLPORTAJULUI.

Responsabil: N. Dorobăț.

„Cum M'ai trimis Tu pe Mine în lume,
așa i-am trimis și Eu pe ei în lume“.

Capitolul 17 din Evanghelia după Apostolul Ioan este unicul în felul lui în întreaga Sfânta Scriptură. In unele traduceri acest capitol poartă denumirea: „Rugăciunea de Mare Preot a Domnului Hristos“. La începutul acestei rugăciuni Domnul dă un raport Tatălui Său, zicând: „Am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s'o fac“. Vers. 4 ult. p.

Lucrarea săvârșită de Mântuitorul, o găsim descrisă în următoarele versete ale aceluiaș capitol.

„Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe cari Mi i-ai dat din lume“. Vers. 6 pr. p.

„Le-am dat cuvintele, pe cari Mi le-ai dat Tu“. Vers. 8 pr. p.

„Eu am păzit pe accia, pe cari Mi i-ai dat“. Vers. 12 partea a doua.

„Cum M'ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume“. Vers. 18.

„Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu“. Vers. 22 pr. p.

Domnul a zis ucenicilor Săi: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, cine crede în Mine va face și el lucrările pe cari le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea“. Ioan 14, 12.

Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, iar Fiul a trimis pe ucenicii Săi în lume. Trimițându-i pe ei în lume, Domnul le spune, că vor face lucrări și mai mari decât acelea făcute de El. Prin aceste cuvinte Domnul nu vrea să zică, că noi vom face lucruri mai bune, sau mai desăvârșite, ci, că cei trimiși de El vor face o lucrare mai întinsă decât s'a făcut în zilele vieții Sale pământești. Domnul a lucrat numai în Palestina, dar urmașii Săi aveau să ducă lucrarea până la marginele pământului. Zicând Domnul că trimișii Săi vor face o lucrare mai mare, cuvintele Sale țintiau în deosebi la predicarea Evangheliei din zilele sfârșitului, cum și la mijloacele rapide, prin cari aveă să se facă această lucrare de mântuire a sufletelor.

Una din minunile timpului nostru, care contribuie la înfăptuirea lucrurilor mari în lumea întreagă, este *tiparul*. Cu privire la aceasta sora White scrie, că Dumnezeu „întrebuințează puterea presei, publicarea de reviste și cărți, cari conțin soliile adevărului

etern. Acestea sunt în deosebi importante pentru răspândirea Evangheliei“. „Acest mijloc poate influența asupra opiniei publice mai bine decât oricare altul. Dacă presa se găsește în mâinile unor bărbați sfințiți de Dumnezeu, atunci în adevăr ea poate deveni o putere spre cele bune și va putea să aducă pe oameni la cunoștința adevărului“. „Colportorul ca *Evanghelist*“, pp. 3. 38.

Ca popor al lui Dumnezeu, bine organizat, avem astăzi în diferite părți ale lumii 58 Case de Editură, dintre cari și Editura noastră face parte. Domnul să fie lăudat pentru acest mare dar!

În „Curierul Misionar“ No. 9—10 din 1930 la pag. 145. 146 a fost publicat raportul departamentului editorial, prezentat de fr. Town cu ocazia Conferinței Generale referitor la lucrarea săvârșită de Casele noastre de Editură și de Colportaj. Ar fi de dorit ca iubiiții noștri frați să recetească acest articol atât de însemnat, căci prin citatele sale importante ne vom putea da mai bine seama de valoarea cea mare a acestei lucrări.

Apostolul Ioan a văzut un înger puternic, pogorându-se din cer, învăluit într'un nor și având pe cap un curcubeu. Fața lui strălucia ca soarele și în mâna sa aveă o *carte deschisă*. Piciorul său drept eră pe mare, iar cel stâng pe pământ.

Acest înger văzut de Apostolul Ioan ne poate servi ca un simbol al lucrării de Colportaj. Noi, cari suntem asemenea acestui înger, purtătorii Cuvântului divin, trebuie să ne facem în mod conștiincios datoria, vestind oamenilor solia mântuitoare. Chiar dacă această lucrare ne-ar pricinui multe greutăți și chiar dacă ar curge multe lacrimi, solia ce se găsește în cărțile noastre trebuie dusă oamenilor. Ca și norii încărcăți de apă, și prin cari Domnul revarsă binecuvântări pe pământ, tot astfel este și colportajul cărților sfinte și purtătorii acestor cărți. Și cum nimeni depe pământ nu poate opri norii, să nu plouă, tot așa nu va fi nimeni în stare să oprească ploaia Cuvântului divin, pe care să răspândesc colportorii. Colportajul a mers și va merge „**ÎNAINTE CU UN PROGRES CRESCAND**“.

„După cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri, și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăsească, pentru ca să dea sămânța semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele“. Isa. 55, 10. 11. Oriunde se seamănă cărțile noastre, acolo ne-

greșit trebuie să răsară o recoltă pentru grâ-narele lui Dumnezeu.

Domnul Isus a zis ucenicilor Săi: „Cùm M'a trimis pe Mine Tatăl, așa v'ă trimit și Eu pe voi". Ioan 20, 21. Noi știm, că Domnul are toată puterea în cer și pe pământ și deaceea, dacă vom porni în numele Său, nu ne va pu-tea opri nimeni.

În timpul vieții Sale pământești Mântuitorul a zis: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său". Luca 10, 2. Dacă s'a simțit pe timpul acela nevoia după lucrători, atunci ea este în zilele noastre cu atât mai mare, și deaceea am trebui să

tori ar trebui să fie o sută, unde astăzi este unul.

În luna Octombrie 1930 am avut ședințele șefilor de colportori și trei institute de colportaj în Uniunea noastră.

Ședințele șefilor de colportori, la cari au luat parte și reprezentanți din Uniunea jugoslavă, au durat dela 7—10 Octombrie. La deschidere fr. Huenergardt, președintele Uniunii jugoslave, a făcut un studiu biblic, care a adus o puternică îmbărbătare celor adunați. În timpul acestor ședințe am avut în mijlocul nostru pe fr. Weaks, secretarul departamentului editorial și de colportaj al Conferinței Generale. Învățăturile și sfaturile pe

Institutul de colportaj: I. București; II. Iași și III. Cluj, IV. Surori colportoare din Transilvania și Banat.

rugăm pe Domnul secerișului, să trimeată mulți lucrători în câmpul mondial. Totodată am trebui să ne rugăm, ca Domnul să ne scoată și pe noi, trimițându-ne cu cărțile ce conțin solia Sa către o lume sortită pieirii.

În Portugalia, după raportul statistic al Diviziunii, avem numai 235 de membri. Dar la un număr așa de mic de membri avem 22 de colportori, ceea ce înseamnă un colportor la zece membri. În Uniunea noastră avem un număr însemnat de colportori, dar în comparație cu numărul membrilor noștri și în comparație cu cele peste 17 milioane locui-

cari ni le-a dat fr. Weaks, vor contribui în mare măsură la înaintarea lucrării de colportaj în țara noastră. Deasemenea ne-a fost de mare folos fr. Charpiot, șeful colportorilor al Diviziunii europene de Sud, care a luat parte și la institutele de colportaj, instruind și îmbărbătând pe cei prezenți prin Cuvântul lui Dumnezeu și Spiritul Profetic.

A urmat apoi *institutul de colportaj al Conferințelor Muntenia-Vest și Est*, care a avut loc în București dela 10—15 Octombrie. La acest institut au luat parte peste 40 de tineri, devotați Domnului și lucrării Sale.

În zilele de 17—22 Octombrie s'au adunat colportorii *Conferințelor Moldova de Nord și de Sud* la Iași, venind într'un număr de peste 30. Cu ocazia acestui curs am angajat trei frați bătrâni, cari au câte 60 de ani. Unul dintre ei colportează de 2 ani și lucrează cu mult succes.

Ultimul institut a fost ținut la Cluj pentru colportorii *Conferințelor Transilvania și Banat*, care a avut loc dela 23—29 Octombrie. Acest curs a fost cel mai mare, pe care l-am avut vreodată în Uniunea noastră, căci cu această ocazie s'au strâns 60 de colportori. Lucrul care a contribuit ca acest mare institut să fie deosebit de celelalte eră faptul, că întreaga Comunitate din Cluj a luat parte la ședințe, primind astfel instrucțiunile alese, cari au fost date colportorilor de către frații conducători ai acestei ramure. Iar în fiecare seară am avut adunări binecuvântate, unde colportorii noștri au istorisit cele mai frumoase experiențe din câte am auzit vreodată. În aceste două Conferințe avem zece surori angajate în lucrarea de colportaj. La noi în țară surorile pot să facă o lucrare cu mult succes. Nu de mult timp una dintre surori a vândut literatură în valoare de 18.000 lei în timpul unei luni.

Din partea departamentului de colportaj adresăm apelul călduros tuturor tinerilor noștri frați și surori, rugându-i a gândi azi, mai mult ca oricând, la chemarea măreață adresată nouă de Domnul, ca să grăbim strângerea secerișului. Dar cum putem realiza aceasta? Singura cale este a se atașa cât mai mulți lucrării de colportaj, lucru la care îndemnăm pe toți tinerii noștri.

Domnul a părăsit cerul, venind pe acest pământ pentru a face o lucrare asemănătoare colportajului, însă în gradul cel mai

înalt, căci El zice: „Le-am dat Cuvântul Tău“. Domnul ne invită, să învățăm dela El. Îmitându-L în felul acesta, vom putea da și noi un bun raport despre lucrarea săvârșită în timpul vieții noastre, zicând ca și Domnul: „Am sfârșit lucrarea, pe care mi-ai dat-o s'o fac“. „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor“. „Le-am dat cuvintele, pe cari mi le-ai dat Tu“. „Doamne, mi-ai încredințat cinci talanți; iată că am câștigat cu ei alți cinci talanți“. Mat. 25, 20.

Frații și surorile cari vor lua parte la răspândirea literaturii cu zel și cu iubire, vor putea zice la sfârșitul căii lor, împreună cu Apostolul Pavel: „M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. Deacum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui“. 2 Tim. 4, 7, 8.

Cărțile noastre sunt cei mai buni predicatori și, unde ajung, țin oamenilor predici a-lese, aducându-i la credință. Iar sufletele astfel mântuite vor fi stele strălucitoare în coroana acelora cari le-au adus aceste cărți prețioase, și tuturor, cari au biruit păcatul și frica, mărturisind cu mult curaj numele lui Dumnezeu înaintea oamenilor, Domnul le dă făgăduința că vor sta împreună cu El pe scaunul de domnie, precum și El a biruit orice teamă falsă și a stat împreună cu Tatăl Său pe scaunul Lui de domnie. Apoc. 3, 21.

Facă Domnul ca aceste cuvinte să găsească un răsunset puternic în inimile tinerilor noștri, spre a-i determina să intre în rândurile colportorilor din Uniunea noastră și astfel să putem grăbi încheierea lucrării lui Dumnezeu în scumpa noastră țară!

N. Dorobăț.

Originea și rolul Misiunii Interne și al Departamentelor.

Domnul Isus, când a fost pe pământ și înainte de a Se înălța la cer, a făcut primul pas pentru organizarea Comunității, înființate de El, alegând dintre credincioși pe cei doisprezece ucenici și pregătindu-i pentru misiunea, pe care aveau să o îndeplinească.

După înălțarea Sa la cer, Comunitatea crescuse în mod considerabil după revărsarea Spiritului Sfânt, astfel încât cei doisprezece ucenici nu mai puteau face față multelor cerințe în Comunitate, și mânați de Spiritul Sfânt și de necesitatea ivită, făcură un pas mai departe în organizația Comunității. Fapt. 6, 1—6.

Mai târziu solia Evangheliei trecu la neamuri și acum se ivi nevoia de o organizare mai completă, așa după cum o descoperă Domnul lui Pavel în 1 Cor. 12, 28. În noile câmpuri se află o mare mulțime de oameni de diferite naționalități și limbi și toți aceștia trebuiau pregătiți. Deaceia eră nevoie de oameni cu dăruri deosebite pentru pregătirea noilor credincioși. Efes. 4, 11—15. Eră deci nevoie de un număr mai mare de vestitori ai Evangheliei, pentru întărirea Comunității, și de oameni cu darul de învățător. Comunitatea se mărise și aveă nevoie de păstori sau presbiteri, cari să aibă darul conducerii. Dease-

menea eră nevoie de oameni cu darul de vorbire în alte limbi, pentru că Evanghelia trebuie să fie cunoscută și numai erau suficiente limbile, cunoscute numai într-o anumită țară, ca de exemplu ebraică, greacă sau asiriană. Astfel Comunitatea a trebuit să fie complet organizată, după cum Apostolul Pavel a primit îndrumări din partea Spiritului Sfânt, pentru ca să corespundă misiunii la care fusese chemată.

Domnul Isus a dat Comunității Sale toate darurile necesare. Și aici este obârșia și începutul Misiunii Interne și al Departamentelor din sânul Comunității, fiindcă toate au scopul de a educa, forma și pregăti pe membrii Comunității, ca să devină pomi roditori, pietre vii și slugi bune: 2 Pet. 1, 3—12. În aceste versete este descrisă înalta menire și marele rol al Departamentelor Misiunii Interne, Școlii de Sabat și Tineret în Denominațiunea adventă.

SCOPUL MISIUNII INTERNE ESTE MOBILIZAREA TUTUROR FORTELOR COMUNITĂȚII, PENTRU TERMINAREA LUCRĂRII DOMNULUI PE PĂMÂNT.

Timpul fiind scurt și multă lucrare de făcut, organizația Comunității trebuie să aibă cele mai desăvârșite mijloace și metode, pentru ca fiecare membru să fie cuprins în marele plan de salvare a lumii prin Comunitate: Efes. 3, 9, 10.

Reglementarea lucrului de făcut și organizarea Comunității reiese clar din faptul, că Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii și astfel deci primul Organizator, care a organizat universul întreg după legile Sale. El nu conduce prin urmare niciodată o Comunitate sau un individ dezordonat. Sunt mulți, cari nu doresc să respecte ordinea Comunității, sau organizația, dar aceștia, umblând după capul lor, vor face, ca și alții din trecut, experiențe amare. În „Mărturiile” cetim: „Mulți nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu, pentru că n'au vrut să se supună ordinii dumnezeiești”.

Misiunea Internă și Departamentele, având acest rol important în Comunitate, merită toată atențiunea și cunoașterea în fond a scopului lor, fiindcă prin ele putem „să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos”.

Leon Bălan.

ANUNȚ.

Morar, bun meseriaș cu practică îndelungată; conduc mori mari și mici, cunosc ferecatul pietrelor. Caut post cu Sabatul liber. Adresați Dumitru Kopsz, șef morar. Moara Cărpeneș, jud. Dâmbovița.

Programul orei misionare din luna Martie 1931.

ORDINEA PROGRAMULUI.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Cântare specială sau poezie.
3. Citirea raportului.
4. Studii biblice misionar.
5. Experiențe.
6. Comunicări și distribuire de literatură.
7. Cântare și rugăciune de închidere.

Studii biblice misionar: „BISERICA LUCRĂTOARE”.

1. Urmașii Domnului Hristos sunt trimiși în lume pentru ca să continue lucrarea, pe care El a venit s'o facă: Ioan 17, 18.
 2. Ucenicii Domnului Hristos au primit însărcinarea să predice Evanghelia în lumea întreagă: Marcu 16, 15.
 3. După cum Domnul Hristos în persoană a fost lumina lumii, tot astfel și corpul Său mistic, adică Comunitatea, trebuie să îndeplinească aceeași misiune: Mat. 5, 14; Fil. 2, 14—16.
 4. Este intenția lui Dumnezeu ca planul de mântuire să fie făcut cunoscut lumii întregi prin Comunitatea Sa. Efes. 3, 10, 11.
 5. Comunitățile din Roma și Tesalonic erau exemple despre influența pe care o poate exercita o inimă consacrată: Rom. 1, 8; 2 Tes. 1, 3, 4.
 6. Fiecare membru al Comunității trebuie să fie un martor al lui Dumnezeu: Fapt. 1, 8.
- „Domnul Hristos a zis ucenicilor Săi: „Voi sunteți lumina lumii”. Fiecare suflet care primește pe Domnul Hristos, va înțelege valoarea sufletului, privind spre crucea de pe Golgota. „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura”. Nimic nu poate să împiedece această lucrare. Ea este cea mai însemnată lucrare a timpului nostru, căci ea va dura până când va începe veșnicia. Iubirea pe care arătat-o Domnul Hristos pentru sufletele oamenilor prin sacrificiul adus de El spre mântuirea lor, va însuflă pe toți urmașii Săi”. „Mărturiile”, Vol. 5, pag. 456.

P. H. Hermann.

Comunitatea muribundă.

Comunitatea, care nu lucrează nimic pentru lumea din afară, se găsește pe drumul spre cimitir. Toți membrii, cari sunt inactivi, reprezintă pe ciocli. Toți cari sunt așa de mult ocupați cu chestiunile lor particulare, încât nu mai au timp pentru lucrarea lui Dumnezeu, aranjează jerbele funebre. Fratele care nu mai zice nimic, conduce carul funebru. Cei ce rămân totdeauna în urmă, când este vorba de a face un pas înainte, presară flori pe mormânt. Fratele care vorbește în Comunitate mereu despre timpuri grele, ține cuvântarea funebă. În felul acesta Comunitatea este înmormântată, odihnindu-se fără grijă.

Ce rol îndeplinești tu, iubite frate — iubită soră?

„Curierul Misionar”.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul unui număr Lei 9. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Labirint 116. București IV.

O călătorie pe apă timp de 32 de zile.

(Urmare.)

13 Iunie, 1930.

CANALUL DE SUEZ.

Dimineața la ora 7 intrăm în Canalul de Suez. Marea Mediterană a rămas în urmă, și acum vedem înaintea noastră munți și pământ. Din ce în ce calea vaporului se strâmtează și mai mult. Distanța dela un țarm la celalt e numai de 50 m. iar vaporul trebuie să meargă foarte încet. În urma noastră mai sunt încă vreo 3 vapoare. Cum mergem noi înainte avem pe țarmul din dreapta *Egiptul* iar pe țarmul din stânga *Arabia*: sau putem zice așa: pe țarmul din dreapta *Africa*, pe țarmul din stânga *Asia*. Două părți ale lumii sau două continente. Pe partea dreaptă, la anumite distanțe se văd lucrători Arabi, cari lucrează, repară, etc. spre a ține în bună stare Canalul. E frumos de privit. Aș sta tot mereu pe bord pentru a privi și a scri, dar trebuie să mă duc să iau dejunul.

În partea dreaptă a Canalului se ivește o priveliște minunată ochilor. Munți, coline, pomi frumoși, etc. Am trecut și pe lângă o stație de T. F. F. La o oarecare distanță se află orașul Suez.

Observ în depărtare cu binoclu un tren. Ne apropiem tot mai mult de orașul Canalului de Suez. Vedem corturi de ale soldaților în stânga noastră, și două cămile cu stăpânii lor Arabi. Înainte cetiam despre cămile, și le vedeam fotografiate, însă acum le-am văzut naturale. În sfârșit am ajuns la punctul central al Canalului de Suez, în portul european. Multe vapoare în port și o poziție frumoasă. Pomi diferiți cu frunze colorate. Copiii sunt în port și ne fac semn cu batistele. Ne-am oprit în portul Canalului de Suez mai multe ore. Vaporul a avut ceva de descărcat și de încărcat. Arabii veniau pe vapor cu mărgele, rahat, cărți ilustrate, și diferite alte mărunțisuri de vânzare. Din ce în ce soarele se arată tot mai nemilos față de noi. Trebuie să ne luăm căștile de soare pe cap. Din nou suntem înconjuțați de bărcile arabilor; unii vin să vândă ceva, alții să încarce ceva. Anunțul oficial al vaporului e afișat pe bord, anunțând pasagerilor plecarea la ora 15 p. m.

Deși ora plecării sosise, însă nici vorbă de plecare. Vorbesc cu un amic ce să fie oare? Fiecare din noi dă din umeri și zice: „Nu știu“. Un domn adaugă: „Cauza sunt arabii

cari vin în ultimul moment să-și încarce mărfurile“.

Ora 19 seara.

La ora 19 vaporul își continuă drumul. În golful Canalului de Suez trebuie să meargă mai multe ore, ca apoi să dea în Marea Roșie. Voim să ne ducem în cabină ca să ne culcăm mai de vreme, însă e prea cald. Rămânem cu toții pe bord până pe la ora 22. După această oră soția cu fetița se duc să se culce, iar eu rămân pe bord până peste ora 23.

14 Iunie, 1930.

Dimineața la ora 4 mă deștept și ies pe bord ca să văd răsăritul soarelui. De mult îmi propusesem ca să-mi fac o astfel de ocazie. Pe bord deși e mai bine ca în cabină, totuș aerul e calduț, înăbușitor și miroase a baltă. Din ce în ce începe să se lumineze mai bine, iar zorile dimineții încep să-și facă apariția. La ora 5 dimineața începe să se vadă la orizont, soarele. Cum mergem, în stânga se văd niște munți, iar după acești munți apare încet încet „Luminătorul zilei“ în timp ce „Luminătorul nopții“ își pierde din putere. Gen. 1, 16. Tocmai mă gândesc la cuvintele Scripturii unde Ioan Botezătorul vorbește despre Domnul Isus. *Ioan 3, 30*. Ca să privești răsăritul soarelui pe mare e admirabil. Deabiă a început să se ridice, și căldura e puternică. Pasările de mare ne urmăresc, aruncându-se din când în când în urma vaporului spre a găsi ceva de mâncare. Soarelui i se potrivește de minune cuvântul psalmistului, Ps. 19, 6; Ps. 136, 7—9.

O MARTURIE PUTERNICĂ DEALUNGUL VEACURILOR.

Ora 10.45 a. m.

Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește un fapt important și real despre *Marea Roșie*. Am intrat chiar în Marea Roșie. De când am auzit că voiu trece prin ea, m'am bucurat, întrucât acest loc e un loc însemnat pentru „Iehova Dumnezeu lui Izrail“, Stăpânul tuturor lucrurilor și al ființelor văzute și nevăzute, cum și pentru toți aceia care își clădesc credința pe mărturisirile adevărului veșnic. În dreapta observ niște coline de nisip, cari sunt roșii din cauza soarelui arzător. Probabil, nu știu însă sigur, că și deaceea îi zice Marea Roșie, pentrucă în acest ținut soarele fiind arzător, usucă și roșește. E ora 5.40 și soarele a și început să dogorească. Astăzi

cred că va fi foarte cald. Un vapor mare trece pe lângă noi venind din direcție opusă.

Fiindcă e vorba de Marea Roșie, cetesc din nou cu atenție capitolul 14 din Exod, ca să mă transport cu mintea în timpul acela. Mă scol dela masa de scris, mă uit în dreapta și în stânga, privind cât zăresc cu ochii numai apă. Gândind omenește, nu-mi vine să cred că această apa mare și puternică, să se oprească și să formeze un zid puternic. Dar ce nu e cu puțință Dumnezeului Oștirilor, Stăpânul cerurilor, al pământului și al mărilor? Cine poate zădărnici ceea ce El a poruncit? *Ps. 33, 8. 9; Nimeni! Sosise timpul ca poporul lui Dumnezeu, Izrail, sclavii egiptenilor, să fie scăpați de sub mâna cea de fier a Faraonilor. Cel care promisese lui Abraam scăparea seminției sale, S'a ținut de cuvânt. Suspinele și rugăciunile fiilor lui Iacob au fost auzite. Domnul a zis lui Moise: „Spune copiilor lui Izrail să pornească înainte fără a se teme; vor ști egiptenii că „Eu sunt Dumnezeu”, Ocrotitorul celor apăsați și împilați“. Exod. 15, 4. 15. Moise a ascultat de porunca Celui Prea-Înalt, scoțând poporul, ca de aci înainte să nu mai servească necinstitorilor de Dumnezeu, ci Celui care eră vrednic de toată cinstea și lauda. La plecare, chiote de bucurie și cântări de laudă scoteau cei salvați, în onoarea Salvatorului lor. Faraonul cel mânios, uitând repede urgiile dumnezeiești deslănțuite asupra împărăției sale, dădu ordin ca de îndată să se pregătească urmărirea foștilor sclavi. El însuș, în fruntea armatei sale numeroase, pornește cu hotărîrea de a aduce înapoi pe fugari. Exod. 14, 5—9. Acesta eră planul lui, aceasta eră hotărîrea sa. Lumea întreagă poate dacă s'ar fi sculat contra lui, nu l-ar fi înfricoșat, ca să renunțe la ceea ce plănuise. Totuș, eră o Ființă supremă, în stare să zădărnicească orice planuri, oricât de înțelepte, și oricât de hotărîte. Acesta eră: „Iehova Luptătorul lui Izrail“. Exod. 14, 14.*

Egiptenii erau vrăjmași de moarte ai Izrailiților, fiind în aceleași timp și vrăjmași ai lui Dumnezeu. Cine este vrăjmașul poporului lui Dumnezeu, este vrăjmașul lui Dumnezeu, și pe acești vrăjmași El îi răpune. *Ps. 92, 9; Ps. 37, 20. Azi El are un popor al Său, pentru care Se luptă, pe care-l ocrotește, și-l ajută ca să-I vestească solia revenirii Sale în mărire. Deci nu te teme turmă mică și încrede-te deplin în brațul cel puternic. În timpul când poporul va fi în strâmătorare, Cel ce S'a luptat odinioară pentru Izrailul după carne, Se va lupta și atunci pentru Izrailul spiritual.*

Mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat ocazie să trec prin Marea Roșie, ca astfel să pot scri aceste câteva rânduri. Marea este liniș-

tită, vaporul își urmează călătoria în bune condiții, însă căldura este insuportabilă. În ori ce loc te ascunzi e foarte cald. Noaptea de 14 spre 15 Iunie e teribilă. În cabină e o căldură grozavă, fapt care mă determină să mă culec pe bord. Inșă și pe bord nu e cu mult mai bine ca în cabină. Având în vedere că ne apropiem tot mai mult de Ecuador, noaptea, aerul nu mai e așa proaspăt și răcoritor ca mai înainte, ci e cald și aerul și vântul, din care cauză m'am deșteptat de vreo trei ori, fiind foarte transpirat.

15 Iunie, 1930.

La ora 5 dimineața mă scol, întrucât nu mai e chip de dormit. Și când mă gândesc că azi va fi mai cald ca ieri nu știu ce să mă fac.

16 Iunie, 1930.

Tot ceea ce pot spune despre ziua de azi este că a fost foarte cald. *La soare 60 gr. la umbra 45.* Ne bucurăm că peste câteva zile va fi mai puțin cald. După amiază la ora 16, 30 s'a dat semnalul pentru facerea exercițiului de salvare, în caz de naufragiu pe mare. Toți pasagerii au ieșit pe bord încinși cu centurile de salvare, ducându-se fiecare la barca de salvare indicată.

17 Iunie, 1930.

Nimic deosebit, cu excepția că azi e mai puțin cald decât ieri.

18 Iunie, 1930.

PORTUL DJIBUTI.

La ora 6 dimineața am ajuns în Djibuti, port francez la Marea Roșie, Africa. Deși ne bucurăm când ajungem la vreun port, totuș pe deoparte nu ne pare bine, întrucât în orice port trebuie ca vaporul să se aprovizioneze cu mulți cărbuni, și atunci îți vine să pleci depe vapor iar în urmă să nu te mai uiți. Pe bord nu e chip de stat căci tot praful dela cărbuni se depune pe bieții pasageri. Cu toții, mici și mari, par'că stăm tot la vatra fierarului așa suntem de negri. Ne-am refugiat în cabină dar cine poate să stea de căldură? Prafului de cărbune îi place așa de bine să se depună pe corpul bine transpirat. Cântarea ce o auzi din gura multora este: „Il fait très chaud“: „E foarte cald“.

VIZITAREA PORTULUI DJIBUTI.

Având ocazie, am voit să vizitez portul. Întrucât am avut drept călăuză un copil de indigeni, nu am putut află prea multe. Orașul-Port e divizat în două părți.

Partea europenilor, și partea indigenilor.

La Europeni sunt: Autorități, comercianți, negustori și locuitori particulari. La Indigeni sunt: Negustori indigeni, croitori indigeni, și locuitori indigeni. In partea lor nu e tocmai curat. Se aseamănă cu niște mahalale țigănești din orașele europene. Unii sunt strânși grupuri, grupuri, pe la cafenelele lor, unde stau la taifas pe paturi de nule în loc de scaune: alții cos de zor cu mașinile de cusut, stând la rând unul lângă altul, afară pe stradă; alții vând în prăvălii. Pe unde te uiți vezi numai fețe negre. Am observat doi negri cari aveau barbă roșie, în loc de neagră, fapt care m'a mirat.

Vaporul a încărcat cărbuni, iar noi suntem cu toții negri de praf. Așteptăm cu nerăbdare să termine, ca astfel să ne putem curăți. Copiii negrilor vin la vapor și încep să joace în apă, înotând ca broaștele, pe deasupra apei. Pasagerii le aruncă depe bord bani, iar ei se duc până în fundul mării după 10 sau 20 bani. Alții se aruncă în mare de sus depe acoperișul vaporului. Doi au trecut dintr'o parte a vaporului în cealaltă, pe sub vapor. Această călătorie a durat două minute. Seara la ora 20 vaporul și-a continuat călătoria mai departe spre portul Mombasa, unde vom ajunge peste opt zile. Noaptea de 18—19 Iunie e foarte caldă. Ne culcăm pe bordul vaporului cam pela ora 11 și ceva, și ne-am sculat dimineața la 5 din cauza că oamenii de serviciu încep curățenia.

Noaptea ne deșteptăm de câte trei sau patru ori din somn din cauza căldurii. Vă închipuiți acum ce fel de somn trebuie să fie și acesta. Dela portul Djibuti nu mai suntem în Marea Roșie, intrând în Golful D'Aden.

19 Iunie, 1930.

La ora 4, 38 dimineața trebuie să ne sculăm. Oamenii de serviciu au început curățenia. După o jumătate de oră a început răul de mare. Ne simțim rău de tot câteși trei. Credeam că am scăpat, însă viitorul ne rezervă surprize noi. Azi bate un vânt puternic, valurile sunt mari iar vaporul se leagănă mult mai rău. Toată ziua nu ne-am simțit bine, mai ales soția mea, care se simte mult mai rău decât mine și fetița. Un ofițer de serviciu al vaporului, mi-a spus că după trei zile vom ajunge chiar la Ecuador. Măine după amiază ieșim din Golful D'Aden și intrăm în Oceanul Indian. Cei cari au mai trecut pe aci ne-au spus că la „Curenții de apă“ sau

vânturile puternice ce suflă pe ocean e foarte periculos, întrucât vaporul se leagănă foarte tare iar valurile ajung până pe bord. O vom vedea și pe aceasta.

20 Iunie, 1930.

IN MARE PRIMEJDIE PE OCEANUL INDIAN.

Ne simțim foarte indispuși. Afară de cele ce avem, se mai adaogă nefericirea, că fetița din nebagare de seamă a călcat într'un pahar și și-a taiat talpa piciorului, destul de grav. Am alergat la infermerie cu piciorul plin de sânge. Țipete și vaete pe fetița, iar pe noi mare îngrijorare, temându-ne ca nu cumva această tăetură să aibă urmări grave. Medicul o pansează și o coase la picior, încurajându-ne că n'o să fie așa grav. Dacă a rămas sau nu vreun ciob de sticlă în picior o să se vadă mai târziu. După masă pe la orele 15 intrăm în „Curenții de Apă“ pela „Capul Guardafui“. Numele acesta e în limba portugheză și se traduce în românește „Păziți-vă“ semn ca loc primejdios pentru corăbii și pentru vapoare. Ceva teribil ni se prezintă în fața ochilor. Un vânt grozav suflă cu putere, iar valurile furioase se reped asupra noastră. Pasagerii, unul câte unul încep să cadă la pat. Uniașul vapor devine jucăria valurilor fiind aruncat încoace și încolo, ca și o barcă ce-a căzut pradă valurilor turbate, în timp ce văslașii au pierdut orice speranță de scăpare. Stăm cu toții pe bord așezați unul lângă altul pe scaune-pat, ca la infermerie. Oftările și vaetele încep. Valurile, ridică vaporul în sus cu putere ca apoi să-l arunce cu forță în adânc. Când valurile se izbesc cu putere de vapor, apa năvălește pe bord. Toți suntem cuprinși de groază. Râsetele și discuțiile hazlii au încetat. La fel orchestra și patefoanele nu se mai aud. Vaporul își urmează drumul cu greu contra Oceanului infuriat, părându-se că Comandantul nu mai este stăpân pe cârmă. In timp ce seara se apropie, spaima crește. Știm cu toții că dacă se întâmplă ceva ziua, nu e așa de lugubru și înspăimântător ca noaptea. Afară nu e chip de dormit, întrucât valurile furioase vin pe bord ca și când ar fi în albia lor. Așa cum putem, întrucât toți suntem bolnavi din cauza răului de mare unul câte unul ne retragem în cabinele noastre.

(Va urmă.)